

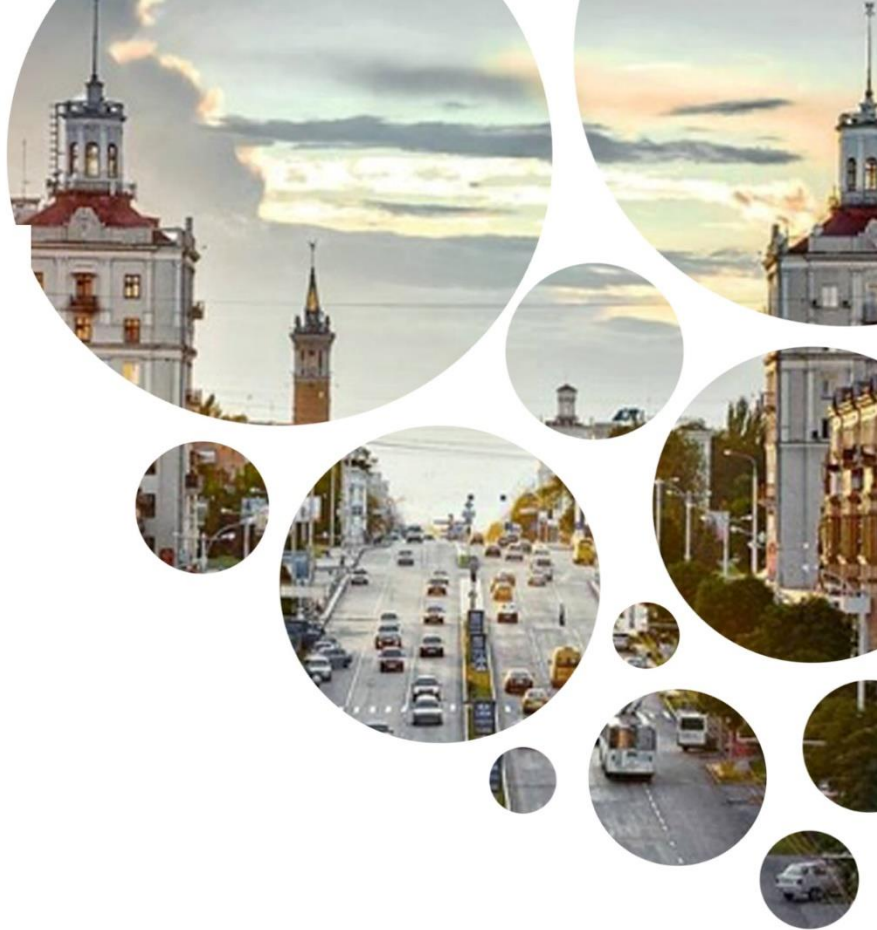

**ЗАПОРІЗЬКИЙ
НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ**

ПМОІЛ

**КАФЕДРА ПІДПРИЄМНИЦТВА,
МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА
ЛОГІСТИКИ**

«ПІДПРИЄМНИЦТВО В АГРАРНІЙ СФЕРІ: ГЛОБАЛЬНІ ВИКЛИКИ ТА ЕФЕКТИВНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ»

**I Міжнародна науково-практична
конференція**

ЧАСТИНА II

**12-13 лютого 2020 р.
м. Запоріжжя**

<i>Єскіна І.О., Пахота Н.В.</i>	ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ПОКРАЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДОКУМЕНТООБІГУ В ДЕРЖАВНИХ УСТАНОВАХ	163
<i>Загороднюк О.В.</i>	ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ В КРИЗОВОМУ СТАНІ	166
<i>Загурський О. М.</i>	ЕКОЛОГІЗАЦІЯ ТРАНСПОРТНО-ЛОГІСТИЧНИХ СИСТЕМ	168
<i>Зюзько А.Ф., Павлюк Т.С.</i>	ОСОБЛИВОСТІ ЛОГІСТИКИ В АГРОПРОМИСЛОВОМУ КОМПЛЕКСІ УКРАЇНИ	171
<i>Івкина М.С.</i>	ЭТАПЫ ПРОВЕДЕНИЯ АНАЛИЗА ЛИКВИДНОСТИ БУХГАЛТЕРСКОГО БАЛАНСА	174
<i>Ігнат'єва В.Е., Давиденко О.О.</i>	НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЛОГІСТИКИ В УКРАЇНІ	177
<i>Іванчук О.С., Шейвейко Ю.А.</i>	ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕСІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ	180
<i>Іванько А., Малтиз В.В.</i>	МЕНЕДЖМЕНТ ПЕРСОНАЛУ ЯК ОСНОВНА ФУНКЦІЯ УПРАВЛІННЯ	182
<i>Іщенко Я.В., Костюченко Л.В.</i>	УКРАЇНСЬКІ ТЕНДЕНЦІЇ КОНТЕЙНЕРНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ ВОДНИМ ТРАНСПОРТОМ	184
<i>Іщенко М.В., Мирошник В.С., Воронько-Невіднича Т.В.</i>	РОЗВИТОК ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	187
<i>Каменчукова Д.О., Абрамович Э.В.</i>	ПРОБЛЕМЫ ФИНАНСОВОГО ПЛАНИРОВАНИЯ В ОРГАНИЗАЦИЯХ И ПУТИ ИХ РЕШЕНИЯ	190
<i>Каминская А.В., Дыдышко Ж.Л.</i>	ОБЗОР ПРОДУКТОВ BUSINESS INTELLIGENCE	193
<i>Карамушко А.С., Павлюк Т.С.</i>	ПОНЯТТЯ ТА УПРАВЛІННЯ СКЛАДСЬКОЮ ЛОГІСТИКОЮ ПІДПРИЄМСТВА	196
<i>Карпенко О.О., Донецький Я.О.</i>	ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ МОРСЬКИХ ПОРТІВ УКРАЇНИ	198
<i>Карпович Н. В., Глушакова Д.С.</i>	ИНСТИТУЦИОНАЛЬНЫЕ ОСНОВЫ ДИВЕРСИФИКАЦИИ ЭКСПОРТА АГРОПРОДОВОЛЬСТВЕННЫХ ТОВАРОВ БЕЛАРУСИ	201
<i>Карпович Н. В., Макуценя Е. П.</i>	ВНЕШНЕТОРГОВЫЕ РИСКИ И БАРЬЕРЫ МИРОВОГО АГРАРНОГО РЫНКА: СУЩНОСТЬ И МЕХАНИЗМ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ	204
<i>Катасонов Д.О., Онищенко О.А.</i>	РОЗВИТОК ІНСТРУМЕНТІВ РЕАЛІЗАЦІЇ МЕНЕДЖМЕНТУ ТА ЛОГІСТИКИ В УМОВАХ ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА, ЩО ЗМІНЮЄТЬСЯ	207
<i>Кафлевська С.Г.</i>	ФОРМУВАННЯ ТОВАРНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА	209
<i>Кобилов А.</i>	ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ФАКТОРЫ ПРЯМЫХ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ	212

3. Збільшення контейнерних перевезень в Україні – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.trans.eu/ua/blog/transportna-haluz/ukraina-zbilshyla-kontejnerni-perevezennia/>

4. Контейнерні перевезення: сучасний стан, проблеми та перспективи розвитку – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://revolution.allbest.ru/transport/00255948_0.html

5. Офіційний сайт Державної служби статистики України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2018/tr/vp/vp_u/arh_vp2018.html

6. Транспортна стратегія України на період до 2020 року, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 20.10.2010 р. № 2174-р // Офіційний вісник України. 2010. № 92. Т. 2. Ст. 32-80.

7. Черноморський контейнерний самміт 2017. URL – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://summit.portsukraine.com>

*Іщенко М.В., Мирошник В.С.
здобувачі вищої освіти
Воронько-Невідніча Т.В.
к.е.н., доцент
Полтавська державна аграрна академія*

РОЗВИТОК ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

У наш час головними особливостями ринку можна назвати його стрімку змінюваність, економічну нестабільність, загострення конкуренції внаслідок збільшення кількості підприємств будь-яких форм господарювання. Ці та інші чинники змушують учасників ринку слідкувати за змінами попиту та пропозиції, моніторити та оптимізувати собівартість продукції, підвищувати якість послуг тощо. При цьому вагомий внесок у боротьбу за споживача має підвищення конкурентоспроможності підприємства.

Підприємницька діяльність ведеться в умовах ринку, в середовищі, яке передбачає змагання за ринки, товари й ресурси для ефективного їх виробництва. Суб'єкти господарювання – підприємства, у тому числі сільськогосподарські, взаємодіють у ринковій економічній системі для одержання прибутку. Економічні відносини підприємств побудовані на засадах конкуренції, тобто боротьби за ресурси й ринки, а забезпечувальним фактором у результативності цієї боротьби є конкурентоспроможність [4, с. 110].

Як зауважують дослідники, в Україні також присутня інноваційна модель підприємництва, яка передбачає активне використання будь-яких і насамперед нових управлінських рішень для підприємницької діяльності, особливо коли бракує власних природних ресурсів. Схема дій за цієї моделі підприємницької діяльності така: формулювання головної мети; вивчення зовнішнього середовища з метою пошуку альтернативних можливостей; порівняльна оцінка власних ресурсів і знайдених можливостей; пошук зовнішніх додаткових джерел

ресурсів; аналіз можливостей конкурентів; реалізація завдань згідно з вибраною концепцією. Для започаткування і тривалого здійснення підприємництва необхідні самі підприємці. Останніх небезпідставно вважають центральними особами у бізнесі. Перехід до інноваційної моделі підприємницької діяльності породжує нові її форми: венчурне підприємництво (бізнес); інжиніринг; лізинг; технопарки; торговельну мережу; франчайзинг та ін [3, с. 60].

Крім того, підприємницька діяльність сприяє прогресу внутрішньої конкуренції, збільшенню відкритості української економіки, створює механізми для підтримки постійного розвитку економіки країни. Слід зазначити, що підприємницький сектор є платформою не лише для економічного прогресу країни, а й соціального. Свою соціальну місію суб'єкти підприємницької діяльності здійснюють, відтворюючи робочі місця, забезпечуючи доходами робочу силу, здійснюючи відрахування до позабюджетних фондів з тим, щоб надати державі можливості виплати пенсій та соціальних допомог.

Наразі конкурентоспроможність є характеристикою різних об'єктів: товарів, фірм, галузей, регіонів, країн. Як підсумував І. Вініченко, нині в теоретичному плані слід розрізняти споживчу та виробничу конкурентоспроможність залежно від об'єкта її представлення в ринковій системі економічних відносин [1, с. 3].

Поняття «конкурентоспроможності» застосовується до різних об'єктів з урахуванням їх особливостей. Під конкурентоспроможністю галузі розуміють ефективність роботи окремих галузей національного господарства, що оцінюється, окрім традиційних критеріїв, за показниками, що характеризують і описують міру живучості та динамічності галузі при різних варіантах розвитку економіки даної країни і всього світу в цілому. Конкурентоспроможність товару відображає його здатність більш повно відповідати запитам покупців порівняно з аналогічними товарами, представленими на ринку. Вона визначається конкурентними перевагами: якістю товару, його технічним рівнем, споживчими властивостями, цінами, встановлюваними продавцями товарів; перевагами в гарантійному і післягарантійному сервісі, рекламі, іміджі виробника, а також ситуація на ринку, коливання попиту [6].

Конкурентоспроможність визначає активне використання потенціалу підприємства, його здатності випередити конкурентів як в даний час, так і в майбутньому. Конкурентоспроможність не являється постійною характеристикою підприємства, тобто зі змінами у зовнішньому та внутрішньому середовищах змінюються конкурентні переваги щодо інших підприємств галузі. Можна вважати, що конкурентоспроможність підприємства – це поняття відносне, оскільки його можна визначити лише порівнявши окремі характеристики підприємства з характеристиками інших підприємств однієї галузі. Основні фактори, які впливають на конкурентоспроможність підприємства, умовно можна розділити на зовнішні і внутрішні. До зовнішніх факторів відносять: політичну ситуацію в державі, законодавчу базу, економічні зв'язки, наявність конкурентів, розміщення виробничих сил, наявність сировинних ресурсів, загальний рівень техніки та технологій, систему управління промисловістю, концентрацію виробництв.

Внутрішніми факторами є: система та методи управління фірмою, рівень технологій процесу виробництва, рівень організації процесу виробництва, система довгострокового планування, орієнтація на маркетингову концепцію, інноваційний характер виробництва [2].

Конкурентна боротьба підприємств на ринку здійснюється через ефективне використання ними комплексу своїх конкурентних переваг, рівень яких визначає поняття «конкурентоспроможності підприємства». На сьогодні відсутня єдина загальноприйнята методика визначення та оцінки конкурентоспроможності підприємства. Серед найбільш застосовуваних методів можна назвати метод, що базується на теорії ефективної конкуренції. Відповідно до теорії ефективної конкуренції, найбільш конкурентоспроможними вважаються ті підприємства, де найкращим чином організована робота всіх підрозділів та служб. В свою чергу на ефективність діяльності кожної зі служб впливає велика кількість факторів – ресурсів підприємства; а оцінка ефективності роботи кожного з підрозділів передбачає оцінку ефективності використання ними цих ресурсів. Конкурентоспроможність підприємства за цим методом може бути визначена як комплексна порівняльна характеристика підприємства по відношенню до сукупності показників конкурентів. До узагальнюючих факторів конкурентоспроможності підприємства слід віднести такі: товар; положення підприємства на ринку (ємність ринку); можливості збуту товару; методи товароруху; виробничий потенціал підприємства та інші, які в свою чергу на нашу думку треба доповнити складовими індексу КРІ. Це дозволить в аналізі визначити рівень розвитку виробництва та відповідно і його конкурентоздатності [5].

Забезпечення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств на сучасному етапі економічного розвитку є надзвичайно важливим, вкрай необхідним і безумовно, нагальним завданням України. Щоб стати конкурентоспроможними, вітчизняним підприємствам потрібні не тільки фінансові ресурси, але й передусім, політична воля. Насамперед, їм потрібно звільнитися від віджилих себе форм ведення господарської діяльності та змінити існуючу інституційну організацію виробництва. Прагнення до здобуття конкурентоспроможності демонструють не встановленням політичних зв'язків із владою та вибудовуванням на ринку перешкод для появи нових конкурентів, а, насамперед, використанням справді ринкових методів здобуття конкурентних переваг – активізацією інноваційної активності, оптимізацією системи управління та організації виробництва тощо [7, с. 7].

Загалом управління конкурентоспроможністю повинно охоплювати підвищення демократизації прийняття рішень, попередження та швидку ліквідацію негативних ситуацій, впровадження інноваційних технологій, підвищення кваліфікації персоналу та відстеження тенденцій ринку тощо.

Література

1. Вініченко І. І. Еволюція підходів у дослідженнях конкурентоспроможності. *Агросвіт*. 2012. № 8. С. 3–6.
2. Должанський І. З., Загорна Т. О. Конкурентоспроможність підприємства : навч. посіб. Київ: Центр навчальної літератури, 2006. 384 с.

3. Лук'янчук О., Капелюшна А. Види підприємницької діяльності: суть та особливості використання. *Актуальні проблеми теорії та практики менеджменту* : зб. матеріалів доп. учасн. IV Міжнар. наук.-практ. конф. Одеса, 2017. С. 60-62. URL: <https://economics.opu.ua/files/science/men/2017/60.pdf>.

4. Мельник К., Пташник С. Теоретичні засади конкурентоспроможності та її роль у розвитку підприємницької діяльності. *Agricultural and Resource Economics: International Scientific E-Journal*. 2018. Vol. 4. No. 2. Pp. 97–114. URL: www.are-journal.com.

5. Управління конкурентоспроможністю підприємств у сучасних умовах: колективна монографія / за заг. ред. д.е.н., проф. Шарко М. В. Херсон : ПП Вишемирський В.С., 2016. 177 с.

6. Управління конкурентоспроможністю підприємства : навч. посіб. / С. М. Клименко, О. С. Дуброва та ін. К. : КНЕУ, 2006. 527 с.

7. Филюк Г. Проблеми та шляхи підвищення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств в умовах глобалізації. *Вісник Київського національного університету ім. Тараса Шевченка*. Київ, 2013. Вип. 10 (151). С. 5–8.

*Каменчукова Д.О.
студентка*

*УО «Белорусская государственная сельскохозяйственная академия»
Абрамович Э.В.*

старший преподаватель

УО «Белорусская государственная сельскохозяйственная академия»

ПРОБЛЕМЫ ФИНАНСОВОГО ПЛАНИРОВАНИЯ В ОРГАНИЗАЦИЯХ И ПУТИ ИХ РЕШЕНИЯ

В современных условиях для успешного функционирования организаций, достижения конкурентоспособности и платежеспособности достаточное внимание должно быть уделено системе финансового планирования.

Для многих организаций реального сектора экономики Республики Беларусь актуальна проблема формирования системы финансового планирования, что связано с изменением самого содержания финансового планирования и в рамках организаций, и в рамках финансовой системы государства.

Рассмотрим основные проблем, которые возникают при формировании и реализации системы финансового планирования в организациях.

1) Внедрение финансового планирования. Составление финансового плана не является сложным процессом, сложность состоит в реализации самого плана, так как они должны отражать в себе реальные экономические желания и возможности для их реализации.

2) Неорганизованность процесса планирования. Основными причинами данной проблемы являются: ориентированность не на конечные результаты деятельности, а на промежуточные; потеря информации и ее искажение при